

LBRIS

We know
books

ANELIS DOROFTEI

Visul unei vieți frumoase

VOL. 1 Cum?

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOROFTEI, ANELIS**Visul unei vieți frumoase / Anelis Doroftei.**

-Otopeni: Letras, 2024-

2 vol.

ISBN 978-630-312-357-8

Vol. 1: Cum? . - 2024. - ISBN 978-630-312-358-5

821.135.1

Ilustrație de copertă realizată de Karla Teodora Horghidan.

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului. Copyright 2024, Anelis Doroftei.
Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.netemail: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 0748 126 309 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,
pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro
Editura Letras / www.lettras.ro
contact@lettras.ro

Cuprins

1. Cum arată un cămin nou?	5
2. Cum să te aștepți la orice?	17
3. Cum să dezamăgești?.....	24
4. Cum iei o decizie?.....	36
5. Cum te ții de promisiune?.....	52
6. Cum te joci?.....	61
7. Cum ține la mine?.....	67
8. Cum e armonia?.....	72
9. Cum îl face dragostea pe om?.....	83
10. Cum se face un puzzle?	94
11. Cum e acasă?.....	104
12. Cum știi când nu trebuie să fii separat de un om?..	112
13. Cum îi afectează pe ceilalți deciziile tale?.....	122
14. Cum să taci și să asculți?	131
15. Cum iubești dacă ești oprit de soartă?	141
16. Cum se transformă totul din bine-n rău?	147
17. Cum se duce totul de râpă?.....	158
18. Cum începe „De ce?”.....	163
Va urma	167
Mulțumiri	177

1. Cum arată un cămin nou?

Hello!

Eu sunt Caily Henvey, iar azi este o zi mare. Zi pe care o aștept, într-adevăr, de când mă știu. Locuiam într-o căsuță mică din afara metropolei New York, dar acum stau în centru, într-un apartament cu două camere, împreună cu cele două surori ale mele și cu părinții noștri. Bine, mult spus părinți, deoarece locuiam cu tata și noua lui soție. Mama stătea în altă parte. Așa că am învățat să mă descurc în principal singură, atât eu, cât și surorile mele, Mary și Rose. Ele sunt mai mici decât mine, una a terminat liceul, iar cealaltă este încă la gimnaziu. Nu-mi făceam griji pentru ele, erau frumoase și înțelepte. Nu aveau nevoie de ajutorul meu. Așadar, azi mă mut în noul meu apartament.

—Caily, nu pleca, te rog! Ce mă voi face fără tine?

—Ei, hai, Rose, va fi bine. Plus că o ai pe Mary.

—Da, dar nu va fi la fel fără tine.

—Îți promit că o să vin des în vizită, iar eu o să te primesc oricând la mine, bine?

—Bine.

—Să nu uiți asta! se auzi vocea tatei.

Era mereu foarte organizat.

—Da, tată, îți mulțumesc!

—Ah, uite și prima fiică a mea care își ia zborul. Nu e minunat?

—O, ba da, dragă, mai sunt două și am scăpat.

Monica era cam rece cu noi. Nu îi prea plăceam, dar nu era nici scorpie din aia ca în Albă ca Zăpada.

I-am îmbrățișat pe tata și pe Rose și m-am urcat în mașină, Ibiza mea albă. Îmi pare rău că Mary nu este aici, dar știam că ea se bucură de soare undeva pe o plajă din Europa, așa că nu puteam fi supărată.

Deși era mare, New Yorkul era oraș potrivit mie. Îl știam ca în palmă. Am condus prin aglomerația de dimineață până am ajuns în fața blocului meu.

Iau două valize și mă duc la lift, urc, apăs pe butonul de etajul cinci și liftul începe să urce. Deși mai văzusem apartamentul în poze, abia așteptam să îl văd fizic, să intru, să iau o gură de aer și să-i spun „casă, dulce casă”.

Ies din lift, mă duc la ușa din dreapta și simt cum emoțiile se amplifică. Iau cheia, o răsucesc în broască și-mi dau seama că ușa era deschisă. Intru. Mi se părea foarte straniu cum putea fostul proprietar să lase ușa deschisă. Îmi dau seama, după scurt timp, că nu era casa mea. Un bărbat cu ochii albaștri precum granatul, cu părul șaten spre roșiatic-auriu îmi iese în cale cu un zâmbet ce îi dezvelea dinții albi ca neaua. Pe moment, am simțit două lucruri. Primul: m-am văzut ca fiind o urâtă fără cusur, deși eu în ochii lumii eram așa-zis frumoasă, cu ochii verzi ca smaraldul și cu părul blond ca razele soarelui; am simțit că, pe lângă îngerul care avea cana de cafea în mână și se holba la mine, eram nimic. Al doilea: m-am gândit „ce naiba căuta un străin la mine în casă?”.

—Nu vă supărați, domnișoară, cred că ați greșit apartamentul!

—Eu am greșit apartamentul?! Stau în apartamentul 26, de azi. Nu cred că eu sunt cea care a greșit.

În acel moment, gura și încăpățânarea vorbeau fără mine. La propriu, inima mea mai avea puțin și o lua razna.

—Apartamentul 26, zici? și arată cu degetul în spatele meu.

Atunci mă întorc și văd că pe ușa apartamentului din spatele meu scria 26. Mă întorc la bărbatul din fața mea care își înăbușea un hohot de râs.

—Bine, bine... dar nu apuc să îmi termin scuzele, că mă întrerupe.

—Stai, nu îmi cere scuze, nu vreau ca relația noastră ca vecini să înceapă așa.

„Relația noastră ca vecini”... bineînțeles că relația noastră ca vecini, doar nu o altfel de relație. Doamne...

—Nu înțeleg, am greșit dând buzna în casa ta, ar trebui să îți cer scuze...

—Stai! Ne certăm pentru că tu vrei să îmi ceri scuze, iar eu nu te las?

Când a zis-o el cu voce tare, a părut mult mai prostesc decât îmi imaginam eu că o să fie, așa că am început să râd. La rândul lui, a pufnit în râs. Îmi întinde o mână și spune:

—Pe mine mă cheamă Lukas!

Lukas, ce nume frumos. E așa, un pic din toate: puțin spectaculos, dar nu prea, ca o figură. E clar, îl reprezintă pe purtător.

—Eu sunt Caily, și-i dau mâna pe care mi-o strânge cu o fermitate pură, dar blândă.

—Caily, frumos nume!

Zâmbesc la complimentul lui și mă întorc spre ușă să ies.

—Sper să ne întâlnim curând, Caily!

—Păi, suntem vecini. Bănuiesc...

—Da, da, cu siguranță, abia aștept să ne reîntâlnim.

—Și eu, vecine!

Îmi face cu ochiul și închide ușa după mine. De data asta, o închide cu tot cu cheie.

Buuuun. Reluare. Intru în apartamentul meu și văd exact ceea ce îmi doream, pereții din poze și mobila veche, și prăfuită, lăsată de fostul proprietar.

După ce am terminat de adus toate bagajele de la mașină, am început să le despachetez. Micuțul apartament era exact ceea ce-mi doream, croit parcă pentru mine. Cu hainele a fost ușor, mai mult prin sertare. Doar un singur dulap cu umerase, în care am pus două-trei cămăși, niște sacouri și colecția mea mică de rochițe de vară. Locul meu preferat din casă era la măsuta cu oglindă. De când eram mică, îmi doream o mäsută ca aceea, de prințesă. Oglinda era locul meu de regăsire. După ce părinții mei au divorțat, a trebuit să fiu puternică pentru Mary, iar pentru Rose, de trei ori mai puternică. Atunci când cedam, mă duceam în fața oglinzii, unde îmi

spuneam că o să fie bine. Asta mă ajuta și puteam iar să fiu puternică pentru o perioadă.

Îmi aranjem lucrurile pe mäsuta mea de la oglindă, când aud un țârâit. Asta înseamnă că era ora de telefoane, ora la care rudele și prietenii mă sunau să mă întrebe ce fac și dacă sunt bine. Telefonul primit era de la mama.

—Caily dragă, mă auzi?

—Da, mamă, te aud. Nu trebuie să întrebi asta de fiecare dată când suni pe cineva.

—Ei, dragă, mă asiguram și eu. Ce faci? Cum ești?

—Sunt bine. M-am instalat. E exact așa cum am visat.

—Mă bucur că îți place! Surorile tale cum fac față?

—Rose se alintă puțin, iar Mary, sincer, cred că e bine. Trebuie să vorbesc și cu ea în curând.

Iar acum ar fi fost momentul când mama deschidea un subiect despre care clar nu voiam să vorbesc.

—Bine atunci, Caily, dar spune-mi, ai cunoscut pe cineva din bloc?

EXACT

—E prima zi, nu am apucat, dar presimt că oamenii din acest bloc sunt drăguți. Puțin spus.

—Ai dreptate, iubito, pun pariu că ești obosită. Te las să te odihnești.

—Mulțumesc, mamă! Noapte bună!

—Noapte bună, scumpo!

Buuun. Am trecut de interogatoriul mamei. Dar nici nu termin fraza, că îmi țâraie telefonul. De data asta, mult mai încântată, răspund la apel.

—Mary, alo?

—Alo, da! Caily?

—Ce faci, plimbăreațo?

—Eu ce fac? Tu ce faci? Te-ai mutat. Nu îmi vine să cred.

—Da, nici mie. Abia am terminat de aranjat hainele. Măine am program, mă ocup de bucătărie.

—Tipic Caily. Nu ai ieși și tu să te distrezi cu băieții, prin cluburi.

Iar acest subiect. Bine, cu Mary era altceva, ea știa totul despre viața mea amoroasă. Nici nu e cine știe ce de știut. Spre deosebire de a ei, a mea este mult prea inactivă, chiar moartă, din punctul ei de vedere. Aveam de gând să îi spun lui Mary despre Lukas.

—Păiii...

—Păiii. Există un păi? O, vai, Doamne! Există un „păi”! Spune-mi!

—Nu te alarma! Nu este nimic măreț, doar un tip pe care-l cheamă Lukas, îmi este vecin... dar este doar vecin.

—Da, da, sigur! Te știu eu, Caily. Tu ești greu de impresionat. Dacă acest Lukas există, s-ar putea să fie mai draguț decât Nik.

Nik era iubitul lui Mary, un băiat de treabă, pe gustul ei.

—Eu știu? Mary, nu uita: doar prieteni!

—Deocamdată...

—Mary...

—Bine, gata! Sensibilă mai ești!

—Destul despre mine! Spune-mi, cum e în Europa?

—Vai! E minunat! Nu aș mai pleca. Italia este primitoare, prietenoasă și voioasă, exact ca mine.

—Mă bucur că îți place!

—Ai vorbit azi cu Rose?

—Nu. Până acum am vorbit cu mama. Trebuie să o sun.

—Te las să o suni. Te avertizez că e supărată. Nu îi place că te-ai mutat.

—O să fie bine!

—Știu asta. Cu ajutorul nostru!

Cuvintele lui Mary mi-au amintit de acum unsprezece ani, când au divorțat părinții noștri. Mary nu vorbea, nu mânca. Atunci eu i-am spus: „O să fie bine, ai să vezi. Cu ajutorul meu și al lui Rose”. Și s-a simțit mai bine, mai protejată, mai umană.

—Noapte bună, Mary!

—Noapte bună, surioară!

Noi trei suntem diferite. Mary este mai zvăpăiată, mai veselă, mai încrezătoare. Ea mereu mi-a dat speranță. E genul de persoană care zâmbește mereu, pe care ți-o dorești lângă tine, care te face să râzi atunci când ai o zi proastă sau care te încurajează oricât de rău te-ai simți. E genul de persoană empatică, care te pune pe tine pe primul loc. După divorț,

ea nu a încetat să fie așa. În schimb, s-a atașat mai mult de mine și de Rose. Asta ne-a bucurat.

Rose e cea mai mică și cea mai sensibilă dintre noi. Îi place când suntem unite sau când facem activități împreună. Ea a fost cea mai afectată de divorț, lipindu-se foarte tare de mine, privindu-mă mai mult ca pe o mamă decât ca pe o soră mai mare. Nu m-a deranjat neapărat asta. Mă așteptam într-un fel. Dar un gol în inima ei tot a rămas, nesuportând la fel de ușor schimbările. Totuși, era un bebeluș de un an. Nu înțelegea ce se întâmplă în jurul ei. Dar tot a simțit că a crescut fără mamă.

Un alt târâit se aude din telefon. Era Rose. Am dat de belea. I-am promis că o sun eu, iar acum a trebuit să mă sune ea pe mine. M-am întins spre telefon și am răspuns.

—Ce face cea mai drăguță și înțelegătoare soră?

—Da, dar crezi tu că îți merge așa, cu frumușelul?

—Câte șanse am?

—Depinde... Când o să vin să îți văd apartamentul?

—Ce zici de sâmbătă?

—Chiar mă primești, cu sau fără tradiție?

—Păi, nu știu, tu să îmi spui...

—Deci sâmbătă e perfect. Doar noi două.

—Da, doar noi. Dacă află Mary că ți-am arătat casa fără ea, mă jupoaie de vie.

—Nu o să afle! Ai să vezi.

—Bine, domnișoară, cum zici tu... Și ești pregătită să începi clasa a VII-a?

—Abia aștept. Dar tu ești pregătită să îți cauți de lucru, știi tu, peste vară?

—Încep luni.

—Buun! Deja? Ce fain! Dar... Caily...

—Da?

—Te iubesc!

—Daaaar...

—Mă cunoști așa de bine...

—Tot nu știu ce vrei...

—Mă gândeam, dacă tot te-ai mutat, oare nu poți să îmi dai mie camera ta?

—Mh... Bine! Dar să ai grijă de domnul Mormăilă.

—Ai cuvântul meu de onoare! Noapte bună și mulțumesc!

—Cu plăcere, furnică! Noapte bună!

Îmi iubesc surorile ca pe ochii din cap. În timp, am învățat să avem grijă una de alta și să ne ajutăm.

Pe mine, viața m-a întărit. Dar nu în sensul că sunt tristă și serioasă, și nu-i găsesc rostul, ci în sensul bun. Am învățat să am grijă de mine, să știu să mă descurc pe cont propriu și să nu depind de alții. Pot să zâmbesc oricând. Sunt prietenoasă și privesc înainte.

Apropo de privit înainte, ar cam trebui să mă pregătesc de culcare, mâine am de aranjat bucătăria.

Mă ridic de la masă și mă îndrept spre hol pentru a închide lumina. Arunc o ultimă privire în apartamentul meu și mă îndrept spre pat pentru culcare.

***

A doua zi, mă trezesc cu un chef nebun de muncă. Îmi scot cheile pentru a mă duce să aduc lucrurile de la mașină. Cobor scările, deschid ușa și mă îndrept spre mașină. Nu pot să cred cât de mare este cutia cu lucruri aduse de acasă. Nu vedeam nimic de ea. Dau să intru în bloc și, bum!, mă izbesc de cineva. Îmi cad lucrurile peste tot în hol, iar eu mă holbez la ele, împrăștiate pe jos.

—Hei! De ce nu te uiți pe unde mergi?

Ridic privirea pentru două secunde și văd că în fața mea stătea, cu aceeași ochi mari, de un albastru frumos, bunul meu vecin. În secunda următoare, zâmbind, se apleacă și începe să strângă ce a dărâmat.

—Bună dimineața, Caily! Trebuie să încetăm să ne tot întâlnim așa.

—A fost... bună! mormăi eu astfel încât să nu mă audă.

—Îmi pare rău pentru vază! și ridică două cioburi.

Mă uit tristă la bucățile de vază din mâna lui și îi spun:

—Stai liniștit! Se pare că și pentru binele obiectelor din casa mea trebuie să nu ne mai întâlnim așa.

—Da! ridică cutia cu obiecte și se întoarce spre apartamentul meu.

—Stai! Ce faci?

—Te ajut să nu mai spargi ceva.

—O, mulțumesc, dar nu e nevoie! și îi iau cutia din mână.

—Cum vrei! Pe mai târziu, atunci!

—Da, pe mai târziu, într-un mod mai plăcut!

Îmi face cu ochiul și iese din bloc.

Nu sunt obișnuită să aibă cineva grijă de mine. De obicei, eu sunt cea care îngrijește. În fine... Voi vedea eu. Acum am de aranjat o bucătărie.

Amenajarea a durat toată ziua. Pe la trei după-amiază, m-am hotărât să trec pe la magazin pentru a face câteva cumpărături. Magazinul nu era departe, la două străduțe.

Oamenii din New York sunt cam stresați cu multe chestii inutile. E trafic intens și multă lume pe stradă, dar e plăcut să te simți printre mulți oameni. La magazin, totul era aranjat, era doar o zi normală. Am cumpărat strictul necesar și m-am împrietenit cu doamna de la casă. Pe drumul spre casă, am văzut o brutărie din care ieșea un miros de scorțișoară și de merișoare. Mă întrebam ce se gătea acolo, de mirosea atât de bine. Mi-am promis că în curând voi veni să fac o vizită.

Urc în liniște scările și îmi amintesc de vaza spartă. Nu îmi părea neapărat rău, nu sunt genul de om care ține la lucruri, dar faptul în sine...

De pe scări zăresc, pe preș, o nouă vază în care stăteau trei crini albi și, rezemată de ea, o scrisoare. Deja știam de la cine este frumosul cadou. M-am grăbit să ajung la scrisoare. Am băgat vaza în casă și am deschis scrisoarea. Eram foarte curioasă de conținut, mai ales că nu o așteptam.

Îmi pare rău pentru vaza ta, așa că m-am gândit că una nouă te va face fericită. Odată cu ea, îți dăruiesc și crini albi, ce înseamnă „Îmi pare rău”!

Cu drag, Lukas

Într-adevăr, vaza era uimitoare. Pe ea era desenat Turnul Eiffel înconjurat de inimioare. Nu mai vorbesc de crini, aceștia aveau un miros superb, chiar amețitor.

Am așezat cumpărăturile în frigider și m-am trântit în pat cu scrisoarea lui Lukas în brațe.

Oare ce-o avea de gând băiatul ăsta?

Nu știam eu prea multe despre viața de cuplu, deși mai aveam doi ani și terminam facultatea de medicină. Mary mereu mi-a spus că ar trebui să fiu mai deschisă pentru relații, dar nu aveam idee ce înseamnă acest lucru. Nu mă îndrăgostisem până atunci. Știam de la Mary că era cel mai frumos lucru pe care mi-l puteam imagina. Dar chiar așa?

Oare asta era dragostea sau îmi era doar foame?

2. Cum să te aștepti la orice?

Nu prea ai cum. Totul e un șir de evenimente bruiate, pe care le accepți sau nu, dar cu care mergi mai departe, fiindcă nu te poți opri în timp, din păcate.

După un somn bun de vineri, parcă altfel merge vizita unei surioare mici și curioase. Era ora 10 și o așteptam pe Rose să vină. Ea nu cunoștea orașul așa bine ca mine, așa că a trebuit să merg și să o iau din stradă.

—Rose, aici!

—Doamne, în sfârșit! Credeam că nu mai ajung. De când mă învârt pe străzile astea. Cred că am trecut pe lângă blocul tău de vreo trei ori! și aruncă o privire cu care scanează tot blocul.

—Ei, acum ai ajuns! Intrăm?

—Mai întreb?

O conduc pe Rose până la lift. Însă nu apuc să deschid ușa liftului, că iese cineva. Sincer, nici nu a mai trebuit să mă uit la chipul omului care ieșea din lift, pentru că deja mi-am dat seama că era Lukas, după parfumul lui cu miros de fursecuri. Cum puteam să mă tot întâlnesc așa cu omul ăsta? De parcă nu aș avea și alți vecini în afară de el.

—O! Nu mă așteptam să te întâlnesc așa de curând!

Am văzut cum Rose l-a scanat pe Lukas din cap până în picioare și mi-a aruncat un rânjet cu o tentă de uimire.

—Bună și ție, Lukas! Ea este sora mea Rose.

Atunci se întinde să îi ia mâna. Ea i-o dă și îi spune:

—Salut, Lukas! Încântată! Vooooi vă cunoașteți...

—Lukas este vecinul de vizavi.

—Sora ta este uimitoare, unică!

Rose îmi aruncă o altă privire mai mulțumită, iar eu îmi dau ochii peste cap, știind că o să mă aștepte un interogatoriu când vom ajunge în apartament.

—Da! Nu te pot contrazice. Are gusturi excelente!

Cred că m-am înroșit puțin când am auzit-o și i-am dat un ghiont. Lukas a chicotit încet, probabil crezând că nu am observat.

—Oricum, probabil că ai treabă, așa că îți mulțumesc pentru crini și vază!

—Cu mult drag!

—Știi... chiar nu mă așteptam la asta.

Atunci, Rose a făcut ochii mari și a zis pe nerăsuflăte:

—Ce...? Tu ai reușit să o surprinzi! În cât? Trei zile? Știi de când mă chinui eu? De ani buni. Îți zic eu, vecine, vom fi prieteni buni!

—Sper din tot sufletul. Și îmi aruncă o privire drăgăstoasă...

Îi zâmbesc și mă întorc spre lift.

—A, da! Caily?

—Da?

—Să te aștepti la orice...

Dau din cap și o iau pe Rose de mână, trăgând-o spre lift. Ajungem repede la etajul cinci și o poftesc în apartament. I-am văzut expresia și am fost profund mulțumită. Avea ochii cât cepele și gura ușor căscată. Se uită atent prin apartament, verificând fiecare colțișor. Apoi se îndreaptă spre mine cu o mână în șold și o privire sarcastică. Urma o discuție superbă.

—Deci... Lukas?

—Un vecin. Și ridic din umeri.

Cu Rose nu puteam vorbi chiar tot ce vorbeam cu Mary. Era totuși mică, spre deosebire de Mary, care e majoră.

—Și totuși... Ce crezi că înseamnă „așteaptă-te la orice”?

Nu m-am gândit la asta. Nu sunt o persoană care să se gândească la toate cuvintele pe care le rostește un om ca Rose. Atunci ridic din nou din umeri și spun:

—Nu știu, Rose, a zis și el așa...

Și totuși, dacă se referea la ceva, la ce puteam să mă aștept?

—De când vă știți?

—Nu de mult, din prima zi în care am ajuns aici.

—Cum v-ați cunoscut?

Ei, nu puteam să îi spun că am dat buzna în casa lui, așa că...

—Pe scara blocului, ca vecinii.

—Când v-ați văzut ultima dată?

Aici nu aveam de ce să mă ascund.

—Ieri. Căram niște bagaje și, când ne-am întâlnit, am scăpat o vază. Am spart-o.

—Tipic Caily. Apoi?

—Curioșilă, nu vrei micul-dejun?

—Ba da, dar nu evita întrebarea.

Am deschis ușa frigiderului să iau cutia de căpșuni. Am uns două felii de pâine cu ciocolată și am tăiat pe deasupra bucăți mici de căpșuni.

—Apoi am fost să iau câteva alimente și când m-am întors, aveam pe preș o vază nouă cu crini albi în ea.

—Uuu... Crini albi. În semn de iertare. Frumoooo!

Rose aruncă o privire spre vaza de pe masă, apoi se uită la mine și își coboară ochii. Mi-am dat seama că nu era în regulă ceva cu ea.

—Ce e, Rose?

—Nimic. Doar că... îmi e dor de Mary.

—Da, știu, și mie! Dar stai liniștită. Vine în două zile. Nu e așa de mult.

—Nu mai spune, ție îți este mai ușor față de cum mi-e mie. Nu stai în casă cu Monica.

Atunci schițez un zâmbet, pentru că știam că și Monica voia camera mea pentru a-și pune lucrurile în ea.

Rose tocmai a terminat de luat și ultima înghițitură, spăl farfuria și îi spun:

—Ai vrea să mergem să ne plimbăm în parc?

***

După o plimbare în parc cu Rose, a trebuit să o duc acasă. Nu m-am dat jos din mașină. Doar am lăsat-o în fața casei. Am zis să mă scutesc de alte discuții. Abia așteptam să ajung acasă și să îi spun lui Mary despre întâlnirea mea de dimineață cu Lukas. Ea era singura care știa tot adevărul. Exact cum a fost.

Am urcat cu liftul liniștită până la etajul cinci. Nimic straniu. Am intrat în casă. Nimic straniu. Văzând că nu răspunde Mary la telefon, am început să fac o friptură pentru cină. Am terminat repede de gătit și, mai apoi, de mâncat. Am văzut că se lăsase seara, deci nu mai puteam să merg la biblioteca din apropierea casei, așa că am luat cartea pe care o citesc acum, vrând să termin ultimul capitol. Nu apuc să citesc mare lucru, că primesc apel de la Mary.

—Ce mai face aventuriera de la casa nouă?

—Bine! Uite, citeam ceva.

—Bleah! Ce mai face Făt-Frumos?

—Bine, bine! M-am întâlnit cu el de dimineață.

—Uuu. Și... ce a zis?

—Păi... conversație obișnuită, cred. A zis să mă aștept la orice.

—Îți dai seama ce poate însemna asta?

—Aaaa, bănuiesc că nu!

—Poate însemna o grămadă de lucruri, precum ar fi: „Așteaptă-te la o invitație în oraș” sau „așteaptă-te să ne

căsătorim, să ne mutăm la casă și să avem trei copii și un câine”. Râdea de-a binelea acum.

—Eu zic să nu îți faci prea multe speranțe. Nu am vrea să fie spulberate.

—Pesimistă mai ești. Oricum nu mai pot vorbi, trebuie să îmi fac bagajul. În halul în care mă mișc, poate o să fie gata până poimâine.

Eu știam la ce se referă Mary. E foarte dezordonată, îi trebuie o grămadă de timp să își facă bagajul.

—Bine, atunci, te pup! Noapte bună!

—Noapte bună!

Mi s-a dus și cheful de citit, așa că m-am dus să îmi iau din bucătărie un pahar cu apă, să am peste noapte. M-am dat jos din pat și m-am îndreptat spre bucătărie când, în pragul ușii, zăresc un colțișor alb. Mă grăbesc să ajung la el să îmi confirm bănuiala. Colțișorul alb era un alt plic, exact ca acela de ieri, pe care scria:

Dragă Caily,

Prin această scrisoare, te invit luni-seară la o cină festivă. Având în vedere cât de bine merge comunicarea noastră așa, nu vād de ce am face schimb de numere de telefon. Te iau de acasă de la tine la 20:00? Ce zici?

P.S.: nu vom fi singuri! Va fi o cină formală, cu vreo 20 de oameni.

*Te rog!
Lukas*

Ce înseamnă asta? Tocmai am fost invitată la o cină festivă de către Lukas? Mai aveam puțin și săream în aer de fericire. Însă nu știam nimic despre această cină festivă, așa că a trebuit să îi scriu, la rândul meu, o scrisoare.

Dragă Lukas,

Mi-ar face plăcere să iau parte la cina festivă! Dar înainte propun să vedem un film. „Pace și război”. Ce zici? Măine?

P.S.: aștept răspuns prin modul nostru de corespondență

Cu drag, Caily

Bun. Am împachetat hârtia și am pus-o sub pragul ușii lui Lukas. Am rămas o secundă în ușă gândindu-mă când am devenit eu impresionată de cine festive, dar m-a luat un curent de aer rece, așa că am intrat repede în casă. Mary susținea că eram îndrăgostită, însă eu nu eram pe deplin convinsă.